

1917
1976

ქართული
ბიბლიოთეკა

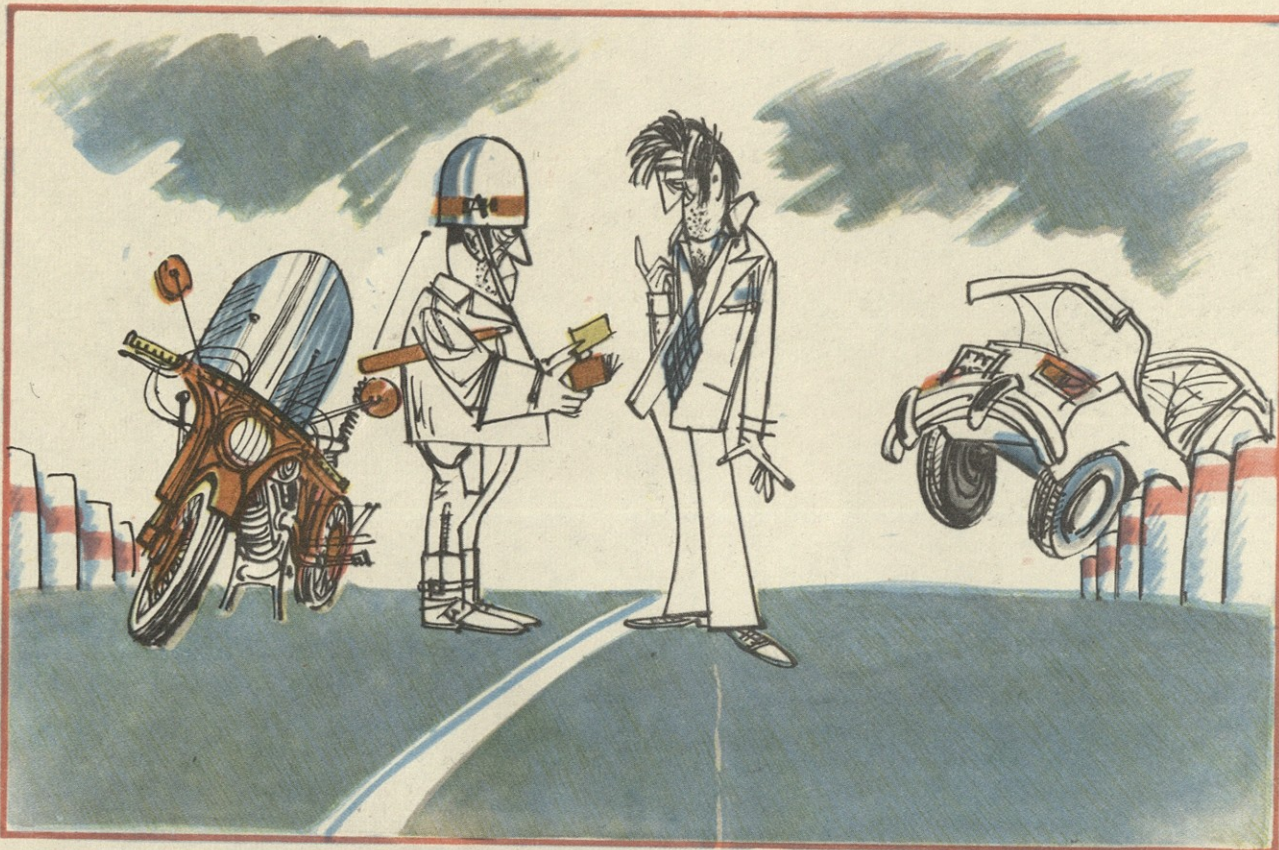

ნახ. ზ. ლეშაშვილი

მოაგიჯებს ოქტომბერი არნახული ხალისით
და მათე ხუთწლედ უმჯობეს, როგორც ხალხის თვალისჩინს.
— გაუმარჯოს დიდ ოქტომბერს! — კიდით კიდე გაეხაროს! —
სულ ჰკონოდეს მშვიდობა და წელიწადი წყნარი მზის!
მოჭიბე საქართველო უკვდავ დღეებს განიცდის! —
აქებენ და აღიღებენ ზღვა მოსავლის ხვავისთვის!
დიდი ეფექტიანობა და მაღალი ხარისხი!
აი, ჩვენი საზრუნავი დღეისთვის და ხვალისთვის!

სიყნობი

20

— ეს მართი მაკაბიეთ და, თუ კიდევ გავიპარო საჭმს, სმის უფლება ჩამომართ-
ვით!

კაცი, შე ხატუნეს- გაბმულს

სულ მსხვილ-მსხვილ თევზებს
ეძებდა.

ენას ხმარობდა ფაცერად,
არ მოიშალა, არ იქნა,
ქრთამის აღება, გაცემა!..

კაბინეტშივე წაასწრეს,
ითვლიდა ას-ასიანებს,
„გადაიღლება“ ფეხითო! —
მანქანით წააგრიალეს!

მანქანით წამოიყვანეს
კაცი — კაცობაწამხდარი,
სამი გამოძყვა ღარაჯი,
იარაღებში ჩამჯდარი!

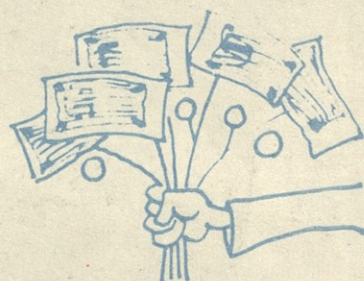
როს მთავარ გზაზე გავიდნენ,
ატყდა ზარი და ზრიალი,
წინ დახვლათ ქალი ჭაღარა,
უორნისფერთავსაფრიანი...

თურმე მექრთამის დედა,
გაშავებული ღლიანი!
მღლე ცოლ-შვილიც გამოჩნდა,
მღულდარე ცრემლებიანი!

ვაი, შე ხაფანგსაგამულსო,
ავი ზნის, ავი ხელისაც,
დღეს ბალღმაც იცის: დრო არის
სიმართლის დამკვიდრებისა!

შენ კი რა ღმერთი გაგიწყრა,
ეშმაკმა როგორ შეგვისხა?!
სულის ჭუჭყს შემოგაცლიან,
„შავი აბანო“ გელისა!

ნოდარ შამანაძე

ქველი ანლაზები — ხელეპურად

ორი კურ დღის მღე-
ვარი... ბრაკონიერიო.

გავშვი ჭერ არ დაბადე-
ბულიყო და... უკვე „ში-
გულს“ ყიდულობდნენო.

კამეჩთან მოჭიდავე
ხარს... მეორე ადგილს მა-
ინც მისციემნო.

ზ. ბიბაშვილი

თვითმომსახურების ერთი უამთხვევა

— ეს რა კარგი გოგონაა! გენაცვალე, აი, ეს მომეცით, თუ შეიძლება!...
ძალიან მაგვიანდება, დაბადების დღეზე მივდივარ!..

— ძალიან კარგი საჩუქარი იქნება! — დამეთანხმა გამყიდველი, ლამაზად
გაილიმა და საჩუქარი გამომიწოლა.

— გამიხვეთ, თუ შეიძლება! — ვთხოვე და ნაყიდი უკანვე გაუწოდე.

— ვერ გაგიხვევთ! — ნაზად თქვა და საჩუქარი უკანვე მომაწოდა.

— როგორ თუ ვერ გამიხვევთ?! — გამიკვირდა მე.

— ვერ გაგიხვევთ, ქალაღი არა გვაქვს!

„ხომ არ მამაიმუნებს ეს გოგო?!“ — გავიფიქრე.

— როგორ თუ არა გაქვთ?! ამხელა მაღაზიაში ქალაღი არა გაქვთ?! თა-
ნაც ამას სულ პაწაწინა ქალაღი ეყოფა. — ცოტათი გავბრაზდი მე.

— არა გვაქვს და რა ვუყო ახლა! — გაბრაზდა ისიც, — მაღაზიიდან ხელ-
მარცხნივ, ნახევარ კილომეტრზე ჩვენგან, გაზეთების ჯიხურია, იყიდეთ გაზე-
თი და შეახვიეთ!

— ჯმადლობთ რჩევისათვის! მე მარჯვნივ მივდივარ! — მივახალე უკმეხად.

— მაშინ ჯიხურში ჩაიდეთ და ხელი დააფარეთ! — მომახალა იმანაც, — თუ
აქ არ მოგწონთ, სხვა მაღაზიაში მიბრძანდით!

„ასეთი პატარაა და რამხელა ენა აქვს! ვინ დააყენა ეს აქ გამყიდველად!“

— გავიფიქრე სულმთლად გაცეცხლებულმა და პრინციპის გულისათვის მარ-
თლა გადავწყვიტე ნაყიდის დატოვება, მაგრამ აელვარებული თვალევი კედელ-
ზე ჩამოკიდებულ „საჩივრის წიგნს“ მოხვდა.

„აჰა, ახლა ამოვიყრი ჯავრს!“ — გავიფიქრე და, როგორც შემეძლო და-
მშვიდება, დავმშვიდდი.

— მომეცით საჩივრის წიგნი! — ხელი უბისკენ წავიღე და ავტოკალამს
ამოვიღე.

ვითომ არ ესმის...

— თქვენ გეუბნებიან, მომეცით საჩივრის წიგნი! — უფრო ხმამაღლა და
დამარცვლით ვთქვი მე და ნაყიდი მარჯვნივ გავწიე. „საჩივრის წიგნი“ წინ და-
მიგდო და ზურგი შემაქცია. „მე თქვენ გიჩვენებთ, როგორ უნდა მომსახურე-
ბა!“ — გავიფიქრე აღელვებულმა, ავტოკალამი მოვიმარჯვე და „საჩივრის
წიგნი“ გადავშალე:

...სუფთა ფურცელი... მეორეც სუფთა... მესამეც... მეოთხეც... წერია კი
სადმე რამე?! თითო-თითო ფურცლის გადაშლას შევეშვი და ფურცლები დას-
ტა-დასტად გადავშალე. ამასობაში წიგნის შუაგულამდეც მივალწიე. შუაში გა-
დაბმული ფურცლების დანახვამ გონებაში ეშმაკური აზრი დამიბადა. ამ აზრმა
ავტოკალამი ჯიხურში შემანახვინა და ორივე ხელის თითებს არცთუ ისე რთული
კომბინაცია ჩაატარებინა: „წკაპ!“ და... სუფთა, დიდი ფურცელი ხელში მეჭი-
რა! სასწრაფოდ დავავლე საჩუქარს ხელი, სასწრაფოდვე შევფუთე, მთელი გა-
ბრაზება გულიან გაცინებას ამოვაცოლე და მაღაზიიდან გავვარდი.

ვაჟა ფარეზიშვილი.

უტონალ „სისხამ დილას“ რედაქციის შენობაში ახალი რემონტისა და ძველი ხელნაწერების სუნი ტრიალებდა.

რედაქტორის კაბინეტის კარი თამადად შეაღო თმანუჭუჭკა ყმაწვილმა და ხმამაღლა იკითხა:

— შეიძლება?
კარის ზამბარამ დამკინავად წამოიკეცეს.

— მობრძანდით! — ამოიხარა საკუთარ ხელნაწერებში ჩაფლულმა, რომოცდაათიოდე წლის რედაქტორმა და თავისი მარდი კალამი გვერდზე გადადო.

— გამარჯობათ! — მიესალმა ყმაწვილი. — მე...

— აჰ, თქვენ ის ხართ, არა? — იცნო რედაქტორმა.

— დიხ, ის ვარ... — დაიბნა ყმაწვილი. — აი... მოთხრობა რომ მოგიტანეთ ამ ერთი თვის წინ...

— მახსოვს, მახსოვს! — მომხიბლავდ გაუღიმა რედაქტორმა, — თუ არ ვცდები, მუხაშვილი! დამწყები მწერალი! რეზიკო, არა?

— დიხ! — გაწითლდა გახარებული ყმაწვილი. — წაიკითხეთ?

— როგორ არა! — მოიღუწა რედაქტორი, მაგრამ წამსვე კვლავ მომხიბლავდ გაიღიმა, — მომეწონა! ძალიან მომეწონა, მაგრამ...

ყმაწვილმა უკვე დაცემული ყურები ისევ ჩამოყარა.

— შესანიშნავი ენითა დაწერილი! — განაგრძო რედაქტორმა, — განწყობაც მშვენივრად არის გადმოცემული! აი, ის სიცხე, მოლოდინი... დიხ! განსაკუთრებით სიცხე! საოცრად დამაჯერებლად და აღწერილი! დამცხა კიდევაც, როცა ვკითხულობდი, მაგრამ...

— რა „მაგრამ“?

— ერთი სიტყვით, განაგრძო რედაქტორმა, — როგორც ჩანს, ნატურალიზმი გიტაცებთ! არ არის საჭირო ყველაფრის ბოლომდე თქმა! აი, მაგალითად, თქვენს გმირს თეთრი კიტელი აცვია და იღლივებთან სველი ლაქები მოუჩანს! ეს აშკარად ზედმეტი დეტალია! სიტყვაში ყველა ფლიანდება და ეს ყველამ იცის!

ყმაწვილს შერცხვა და გაოფლიანდა. „კიდევ კარგი, დღეს თეთრი კიტელი არ ჩავიცვი!“ — მოასწრო გაფიქრება და კვლავ სმენად იქცა.

— შემდეგ და მთავარი! — განაგრძო რედაქტორმა, — თქვენი მოთხრობა, ცოტა არ იყოს, იდეურადაც მოიკოტლეს! მხედველობაში მაქვს მატარებლების დაგვიანება! ეს ხომ ჩვენი სინამდვილისათვის დაუტყრებელი მოვლენაა?

— რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა! — მხურვალედ დაეთანხმა ყმაწვილი; მერე სინანულით დააყოლა, — მაგრამ მოქმედება სწორედ მატარებლის დაგვიანებაზეა აგებული და...

— ასეთ შემთხვევაში, — დამრიგებლურ კილოზე გადავიდა რედაქტორი, — აუცილებლად უნდა აღინიშნოს ვინ არის ამასი დამნაშავე! ნათლად და გარკვევით უნდა ითქვას, რომ ეს გამოწვევისა და არა... თორემ, რა გამოდის?! რას იფიქრებს მკითხველი?! პო, მართლმ! პირველად იბეჭდებით?

ყმაწვილმა სიხარული ველარ დაფარა.

— იცით, მე აქამდე მხოლოდ ლექსებს ვწერდი! ახლა გადაწყვეტიტე პროზაშიც ვცადო ძალა!

— საცდელი სადგური კი არ მაქვს მე აქ! — კინაღამ ხმამაღლა წამოსცდა რედაქტორს, მაგრამ დროულად შეიკავა თავი:

— სასიამოვნოა, სასიამოვნო!.. ასე, ერთ კვირაში შემოიარეთ...

უთუოდ მეორე ან მესამე ნომერში დაგიბეჭდავთ!

ფრთაშესხმული ყმაწვილი მწვერვით გაფრინდა კაბინეტიდან.

„იქამდე არაფერი გეტყინოს!“ — მიმინოსავით დაადევნა ფიქრი რედაქტორმა და მემუარების წერა განაგრძო. მემუარებისა, რომელთაც, თავის დროზე, ასეთი სადა და უბრეტენიო სათაური დაამშვენებდა: „რაც მიფიქრია, ანუ ტალირან ეშმაკურაშვილის შეხედულებანი ლიტერატურულ-მორალური ეთიკისა და მრწამსის შესახებ“.

გავიდა ხანი.

— გამარჯობათ, ბატონო ტალირანი! — მიესალმა საკუთარ ხელნაწერებში ჩაფლულ რედაქტორს ნადრევად გაჭაღარავებული თმანუჭუჭკა კაცი.

— ოჰ, რეზიკო?! გამარჯობა შენი! რა ხარ, კაცო? — ფამილარულად მიესიყვარულა მას რედაქტორი და საზეიმო ხმით აძნო: ყველაფერი რიგზეა! მატარებელი აღარ იგვიანებს! არც ისე ცხელა! ერთი სიტყვით, მშვენიერია! უთუოდ ჩავეუშვებთ!

— ??

— ასე, მეოთხე ან მეოთხემეტე ნომერში! ნახვამდის!

მწერალი წავიდა. რედაქტორმა შვებობით ამოიხსნა.

კვლავ გავიდა ხანი.

— გამარჯობათ! — მიესალმა საკუთარ ხელნაწერებში ჩაფლულ მოხუც რედაქტორს შუახანსაგადაცილებული, თმაშეთხლებული კაცი.

რედაქტორმა ყურზე ხელი მიიღო და ბეცი მზერა მიაპყრო კაბინეტში შემოსულ უცნობს.

— რომელი ხარ, კაცო?!.. ოჰ! რეზიკო არ ხარ შენ, მუხაშვილი, დამწყები მწერალი?! რეზიკომ თანამობის ნიშნად თავი დაუქნია.

— უკუთრე შენ! რა საოცარი დამთხვევაა! — მომხიბლავდ გა-

ვერადფერი გაიგო:

— რა ბრძანებთ? — დაიკნავლა მან.

— ა?

— თანდათან ორივემ აუწია ხმას და ბოლოს, როგორც იქნა, ყვირილით რაღაც ვააგებინეს ერთიმეორეს.

— თქვენი მოთხრობა წავიკითხე! — ყვიროდა რედაქტორი.

— მერე? — ყვიროდა რეზიკო.

— ძალიან მომეწონა! ახალგაზრდობა გამახსენდა! აი, ის სიტყვით სიტობა... მოკლედ, რაც არის!.. მშვენიერია! უახლოეს ნომერში იქნება! უთუოდ!

— ამ წლის?

— ააარა! იმ წლის! სამაგიეროდ, მერე ახალგაზრდა მწერალთა კრებულშიც შევიტანო! იცით, დღეს ათასგვარი სისულელე იწერება, თქვენი მოთხრობა კი სერიოზული პროზაა! სხვა არა იყოს რა, ის სანტერესოა, თუნდაც, როგორც წარსულის ამსახველი ნაწარმოები, მაგრამ...

— მშვიდობით! — წყალწაღებულის ხმით იყვირა დამწყებმა მწერალმა და კაბინეტიდან ბარბაცით გავიდა.

— რატომ „მშვიდობით“? — გულწრფელად გაუკვირდა რედაქტორს, — ნახვამდის! არ დავგივიწყოთ! შემოავიკრიბინეთ ხოლმე ახალ-ახალი მოთხრობებით!

რედაქტორმა ყურში ოსტატურად ჩამალული სასმენი აპარატი ჩუმად გაისწორა, მაგრამ მაინც

ვერადფერი გაიგო:

— რა ბრძანებთ? — დაიკნავლა მან.

— ა?

— თანდათან ორივემ აუწია ხმას და ბოლოს, როგორც იქნა, ყვირილით რაღაც ვააგებინეს ერთიმეორეს.

— თქვენი მოთხრობა წავიკითხე! — ყვიროდა რედაქტორი.

— მერე? — ყვიროდა რეზიკო.

— ძალიან მომეწონა! ახალგაზრდობა გამახსენდა! აი, ის სიტყვით სიტობა... მოკლედ, რაც არის!.. მშვენიერია! უახლოეს ნომერში იქნება! უთუოდ!

— ამ წლის?

— ააარა! იმ წლის! სამაგიეროდ, მერე ახალგაზრდა მწერალთა კრებულშიც შევიტანო! იცით, დღეს ათასგვარი სისულელე იწერება, თქვენი მოთხრობა კი სერიოზული პროზაა! სხვა არა იყოს რა, ის სანტერესოა, თუნდაც, როგორც წარსულის ამსახველი ნაწარმოები, მაგრამ...

— ეს ჩვენი ოჯახის ექსპერიმენტული მუხრემოგა!

პირთი ნაპროლოგის ისტორია

უღიმა რედაქტორმა, — შენი მოთხრობა სწორედ წუხელ გადავიკითხე! ძალიან მომეწონა! აი, ის ოღნავი სიტყვა... მცირე მოლოდინი... დროზე მოსული მატარებელი... მშვენიერია! უთუოდ ჩავეუშვებთ, უთუოდ!

— როდისღა? — დაიხრიალა რეზიკომ.

— როგორც დაგპირდი, შე კაცო! ცაისა! მეორე ან მესამე ნომერში!

სასოწარკვეთილმა მწერალმა ლასლასით დასტოვა კაბინეტი.

გავიდა კიდევ რამდენიმე ხანი.

უტონალ „სისხამ დილას“ რედაქციის შენობაში ახალთახალი რემონტისა და ძველთაძველი ხელნაწერების სუნი ტრიალებდა.

რედაქტორს, საკუთარ ხელნაწერებში ჩაფლულ ტალირან ეშმაკურაშვილს ტელეფონისა და ერთი გავლენიანი ნაცნობის წყალობით, ის-ის იყო, კიდევ ერთხელ წარმატებით მოეგერიებინა პენსიაზე გასვლის კარსიმოდგარი საშიშროება, და ახლა, კმაყოფილი ხითხითით მემუარებს ასწორებდა.

კაბინეტის კარი მელოტმა და თეთრწვერა მოხუცმა შემოაღო.

— გამარჯობათ! — ჩაიჩიფჩივა მან.

რედაქტორმა ყურში ოსტატურად ჩამალული სასმენი აპარატი ჩუმად გაისწორა, მაგრამ მაინც

ვერადფერი გაიგო:

— რა ბრძანებთ? — დაიკნავლა მან.

— ა?

— თანდათან ორივემ აუწია ხმას და ბოლოს, როგორც იქნა, ყვირილით რაღაც ვააგებინეს ერთიმეორეს.

— თქვენი მოთხრობა წავიკითხე! — ყვიროდა რედაქტორი.

— მერე? — ყვიროდა რეზიკო.

— ძალიან მომეწონა! ახალგაზრდობა გამახსენდა! აი, ის სიტყვით სიტობა... მოკლედ, რაც არის!.. მშვენიერია! უახლოეს ნომერში იქნება! უთუოდ!

— ამ წლის?

— ააარა! იმ წლის! სამაგიეროდ, მერე ახალგაზრდა მწერალთა კრებულშიც შევიტანო! იცით, დღეს ათასგვარი სისულელე იწერება, თქვენი მოთხრობა კი სერიოზული პროზაა! სხვა არა იყოს რა, ის სანტერესოა, თუნდაც, როგორც წარსულის ამსახველი ნაწარმოები, მაგრამ...

— მშვიდობით! — წყალწაღებულის ხმით იყვირა დამწყებმა მწერალმა და კაბინეტიდან ბარბაცით გავიდა.

— რატომ „მშვიდობით“? — გულწრფელად გაუკვირდა რედაქტორს, — ნახვამდის! არ დავგივიწყოთ! შემოავიკრიბინეთ ხოლმე ახალ-ახალი მოთხრობებით!

ისე, ჩვენში დარჩეს და, დროა უკვე რომანზეც იფიქროთ!

პასუხად ქუჩიდან სირენის გაბმული ხმა შემოესმა და მაგიდის ქვეშ მიმალულ ზარის ღილაკს თითი დააჭირა.

კაბინეტში მდივანი ქალი შემოეტკრიალდა.

— რა ამბავია, ვოგო, გარეთ? ხანძარია? — ჰკითხა რედაქტორმა.

— არა! — ყურში ჩაჰყვირა მდივანმა, — ვილაც მოხუცს, აი, თქვენგან რომ გავიდა, ჩვენს კობეზე გული შეუღონდა და სასწრაფოს გამოკვლახეთ!

— მერე? — შეშფოთდა რედაქტორი.

— ვერ მოუსწრეს! გარდაიცვალა!

— ო! — შეიცხადა დამწუხრებულმა რედაქტორმა, — რეზიკო მუხაშვილი შესანიშნავი მწერალი და მოქალაქე იყო! სხვათა შორის, იგი მე აღმოვაჩინა!

მსცოვანმა რედაქტორმა — ტალირან ეშმაკურაშვილმა სხვა ველაფრის თქმა მოახერხა და თვალზე მომდგარი უხილავი ცრემლი ხელით მოიწმინდა, მერე ცხვირზე სათვალე მთიარე, მემუარები დროებით გვერდზე გადადო და, აკანკალებული ხელით, ვრცელი ნეკროლოგის წერას შეუდგა..

— თუ არ მომხმობი ხერხს, ბიძიშვიდი!
— ნუ მხმობაქვნი! ხრდის ლაზარნიშვილსაც კვლავ სკანდალი ადგია!

— რას სკანდალიქვნი?
— ღვთის ბუნებასავე, თქვენი ღვთის!

საშირულ-ანტიკომუნური სტროფები

განდობრებისთვის ჭეხასაც კი ხეობდა,
იკვლიდა „ფოლკლორს“... იაფად სახლებს.
წინაი ფულსა და ოქროს რომ ხეობდა,
ახლა მოიხვევს პატივის სახელს!

წარმოებას ხელმძღვანელობს,
მეცხრე ცაში ასულია,
უხარისხო ნაწარმს უშვებს,
ხარისხს კი დავუღო აქვს!

ეს კერძო მესაკუთრეა,
იუღის კერძი, წყუთლი!
პატივს არა სცემს კოლმეტივს
და ღაღის თავაწეული!
ამბობს: „ჩემია ქვეყანა,
უფლებსა ჩემთვის აკურთხავს!“
თუკი ჰკუთხუ არ შოვა,
თავსაც წააგებს საკუთარს!

უღრენს, არ იღებს პროგრესულს, ახალს,
ძველს და დროშობულს კბილებით
იცავს!

კონსერვატორი კაცუნა გახლავთ
დახავეხებული ეს სტელი ბიძა!

ბრძა: უკუღმა მგონია
ამ ქვეყნის წაღმა ტრაილი.
ვებრძოლით პროვინციალსა
ვებრძოლით პროვინციალსა!

ზიანს აუყენებს სახალხო საქმეს,
თანამდებობას მალე დაკარგავს!
„ბიუროკრატის“ მგელივით

მეზღუდული გონება და
ინტერესი ისევ შერჩა.
იდევრი პროპაგანდის
აქვს ვიწროვნი კარგი — მუშანს!

უკვლავის მუქთად შოულობს,
სხვის ხარჭე ცხოვრობს უზრომლად,
ეთაიფლება „ღვთისა“,
ეთაიფლება შოუზობა.
ამ შეუთხობის, პარაზიტს
მეკარე სასწილი აკლავს
დროს, ხასტივად დეცხაქოთ
უკველი მუქთაუღმაია!

უუნარი და უფსოხა,
უწილის აყვალთურის ანებებს
და ბუფუბუნ ცბიერნი
ამ დოღუაპის, მავნებელს!

ფუტბალიაჩი ჩაიკეთდა,
ნახავს — ნაღველს მოვიმატებს!
თბი წერილმან ინტერესთა
მოსიღებია რიგავატელს!

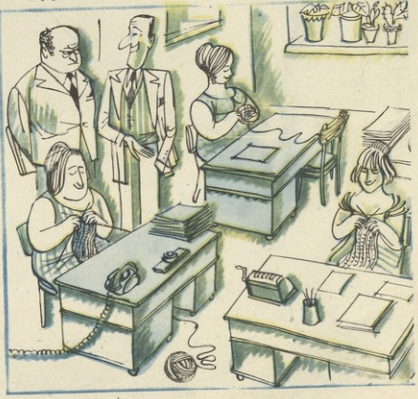

— რატომ მოვიდა სასესიურში თქვენს ღირსეულ
დოქტორებს, მანანისა და ბინის ბიძებს და სხვებს —
ნენ!

ბიოგრაფი, ბიოგრაფი...

(ტაქის მძღობის მემორიალი)

სანამ მემორიალს წერას დაიწყო, ტაქის მძღობა მემორიალი
1976 წლის 22 მაისს, 20 საათსა და 30 წუთზე, თეფის რაიონის
სადგურში ცნობილი იანოლი ქართველი ფიქტორი დაწვავდა.
ქალიც ცნობილი მსოფლიო ვატიანი წყნად ხან რას იტყობოდა,
ხან ის, სული შვიდ კრულს მძღობა რომ შეგება, ხანამო იყურა:
— მოხუცი, მოხუცი რადის იყო, რომ ერთად მთელი უღა
სტებო წავიდა, თქვენ რომ შეგსადმი! ის კოვლავს ფაშა სტებო
იქნა ეს ლეფსო, ამქორნიშა!
— ამ მომენტზე, მანანის ფაქტანა — შევამჩრე იანოლი ქართველი
ლოლი — ზეწის ქალკში ერთი საუბრის გაზე შიღვაწობს
და სამი ატომანა — „გოლა“, „ოლიზიკი“ და „მოსკოვი“ აქვს.
ერთად მთელი კი მძღობა, მძღობა რომ სხვადასხვა სტესი ცნობილი
არ ეტოლებოდა! შიღვა, როცა უწილია, უღავე უწილია, როცა უწი-
ლია — ფაქტანა
ფაქტანა მძღობდა.

— ესა წანარად სხაწანა ბიოგრაფი ღღა და ბიღვე ამბიოთ.
თხანბინია ღღინბინია მინოსხანბინია!

ინფორმაციური

იმ 30 ყოველთვის საიდუმლო სახით შემოიჭრე-
დადა ჩემს ოთახში და მრავლისმეტყველი ფეს-
ტი ვართ გამაზიზიზი...
— მარტი შენ გეგნები, იყოფ: დირექტორს
სხინაში მთავარ ბუღალტერს იტყურნი არც მთავარ
ინჟინერს აქვს საქმე კარგად! ერთი სიტყვი, ამ
მოკლე ხანში მგარი ამბები დატრიალდება, ამ
გაოცებისაგან ხეგებს ვმშლიდი და ფართოდ
გაქვილილი იყავით ვეუბრები ახალი ამბების
მოიტანს.
— ნაღდი ამბავია მე, ხომ იცი, ტყულის არ
ვტყუი! სიგარტი არა გაქვს?
სიგარტის აიღებდა და თავისი ოთახისკენ მი-
დილია.
— საოცარი ამბავია, — ვვუბრები მე, —
დირექტორი პატიოსანი, თავისი საქმის კარგი

მედიანა, არც ბუღალტერი ყოფილა რაიმე საქ-
მეში შემწეული...
მეორე დღეს კვლავ იმავე დროს გამოემცხა:
— ერთი გირა უნდა სულ, ხომ იცი!... — სი-
გარტი ამოვიღე და მივაწოდე აილი, მაღლობაც
არ უთქვამს, ისე შეტრიალდა თავის ოთახში.
გვიდა ის ერთი გვირაგ, მაგრამ სამსახურში არა-
ფერი შევცვლილა, ყველა თავის ადგილზე იჯდა
და მშვიდად მუშაობდა. მორიგი შეოსტელის
დროს, ცოტა არ იყოს, ტყვის თვალით შევხედე.
— ბიჭო, უნე გვინია, გატყუებ?! უზრადოდ-
ცოტა ხანს აელან კიდეე!...
ხან არ ამოიშლია, სიგარტი მივიღე და ჩემი
საქმე განვაგრძე. სიმართლე უნდა ვთქვა, რომ
მერე ჩემთან აღარ მისოლა. გვირდით მუდმივ
ჩემს კოლეგას გაიხიმიდა გამწე და, საიდუმლო
ჩურჩულს მერე, სიგარტს გამოართმევდა. ერთ

მეგნინე დღეს კოლეგამ „ახალი ამბავი“ გახან-
და:
— სიგარტი ხომ მივიცი? — დირექტრეს-
დი მე.
— სიგარტი რა შუაშია?! — იყინა მან. —
ნაღდი ამბავია!
რამდენიმე დღის შემდეგ ჩემი ამბავი უკვე
შეგნა ახალი ამბებს და, ინფორმაციის და-
ბილზე, დერეფანში აღარ გადაიხდა. ინფორმა-
ციონმა ახალი კაცი მომიტანა, მაგრამ მალე ის კა-
ციე მოვიდა პარტიის მემწიფრ დღეს ინფორ-
მაციის კარგში დავინახეთ და სამივე ერთ-
დროულად ვუკვირეთ:
— სიგარტს აღარ გვეწილია გადავუწიეთ...
— იმ დღის შემდეგ დერეფანში აღარავის გაუწი-
ვიდა.
ანდრო კოპოლია

ცნობილ ქართველ მწერალს, ჟურნალისტსა და ლიტერატორს, მხატვარ-კარიკატურისტს, ჟურნალ „დროშის“ რედაქციის პასუხისმგებელ მდივანს, „ნიანგის“ ერთგულ მეგობარს — თენგიზ გომოლაძეს — დაბადების 50 წლისთავი შეუსრულდა.

თბილისში მოეწყო თენგიზ გომოლაძის ნახატების პერსონალური გამოფენა, რომელმაც დიდი ინტერესი გამოიწვია.

დამთვალეიერებლებს სიხარულსა და ღიმილს ჰგვრის მწერლის მიერ ოსტატურად შესრულებული მეგობრული შარხავი ლიტერატურისა და ხელოვნების გამოჩენილი მოღვაწეებისა.

საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის 1976 წლის 8 ოქტომბრის ბრძანებულებით თენგიზ გომოლაძე ნაყოფიერი ლიტერატურული მოღვაწეობისათვის და დაბადების 50 წლისთავთან დაკავშირებით საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის საპატიო სიგელით დაჯილდოვდა.

„ნიანგის“ რედაქციის კოლექტივი მხურვალედ ულოცავს იუბილარს ამ ღირსშესანიშნავ თარიღს, უსურვებს მას დიდხანს სიცოცხლეს, ჯანმრთელობასა და ახალ-ახალ შექმედებით გამარჯვებებს.

თენგიზ გომოლაძეს

ოცდასამი წლის ჭაბუკი მწერლობაში დაფრთხიანი მშვენიერი მოთხრობითა — „გარიყულას განთიადი“.

შემდეგ ბევრჯერ გაგვახარე რომანებით, მოთხრობებით, რომლებზედაც დიდი არის მკითხველების მოთხოვნები!

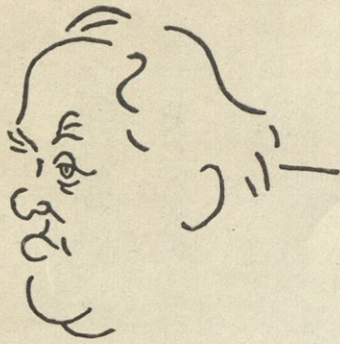
სიმართლის თქმის მაღალ პრინციპს სულ იცავ და სულ იცავდი! იცი: კაცი კაცითაა და გულს აძლევ გულისათვის!

ჭეშმარიტი მხატვარიც ხარ, შარხები შენი ჰობი და მოგიწყვეს გამოფენა (უჩემოდაც შეიტყობდი!)

გვფინე შუქი სიკეთისა! — დღეს ამას ვთხოვს უამი ჩვენი! მუდამ გქონდეს გზა ფენილი სიყვარულის ხალიჩებით!

ახალ წიგნთა ოქროყანა და შარხების ნიაღვარი არ მოგვაკლო! „ნიანგს“ შენთვის ყოველთვის აქვს ღია კარი!

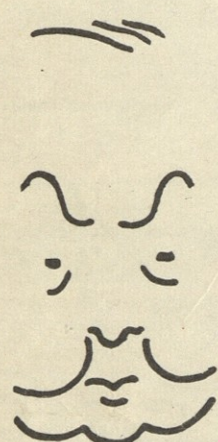
ბათუ მელია

ნიკოლოზ ტიხონოვი

ევგენი პერმაიკი

ბერდი ქერბაბაევი

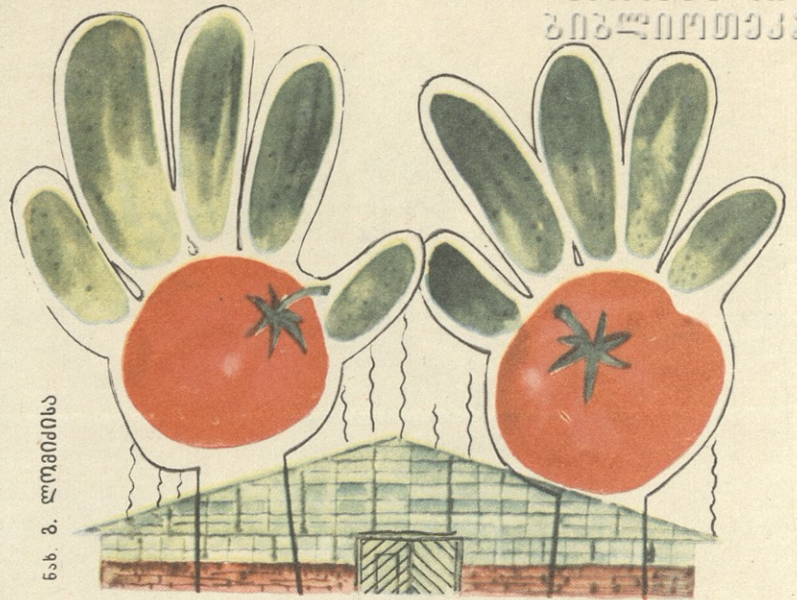
ვლადიმერ ამლინსკი

იური კორინევი

საკაულაციის მადით შეპყრობილი კერძო საბჭო-რების მეპატრონეები ფაქტიურად არავის ემორჩილებიან და არხეინად გრძნობენ თავს.

ერეკლე მჭედველი
გიორგი თეკეა

ნ.ა. ბ. ლომიძისა

ხელის მოსათვური

მარტივი კორიუნე

ღრამაგურგის ლოცვა

ღრამატურგს დახეთ, ღმერთს ევედრება:
„ჩემთვის იმდენი მაინც შესძელი,
დალოცე ჩემი შემოქმედება
და მომივლინე მაყურებელი!
არ მსურს, რომ ვიჯდე მარტო თეატრში,
იმდენი ხალხი წამოიყვანე,
რამდენიც ამ ჩემს ეპოპეაში
მოქმედი პირი გამოიყვანე!“

ხან ისე და ხან ასეო...

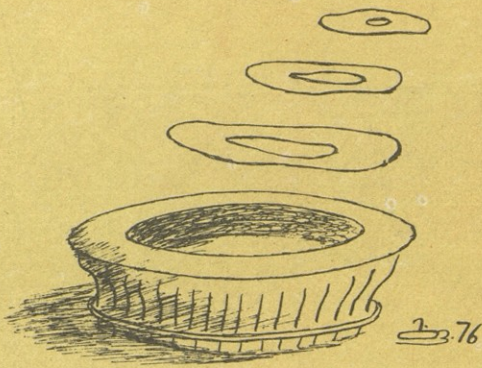
ერთმა დაწერა ტრაქტატი:
„ზღვის და მდინარის წყალი“.
რეცენზენტებმა დაასკვნეს:
„მშრალია, მეტად მშრალი“.
მერე დაწერა ხმელეთზე
(ვაი, ავტორის ბრალი!)
თქვეს: „სამწუხაროდ, ნაშრომში
წყალია, მხოლოდ წყალი!“

სომხურიდან თარგმნა სტეფანე მხარბრაქიძე

ნ.ა. მ. აბაშიძისა

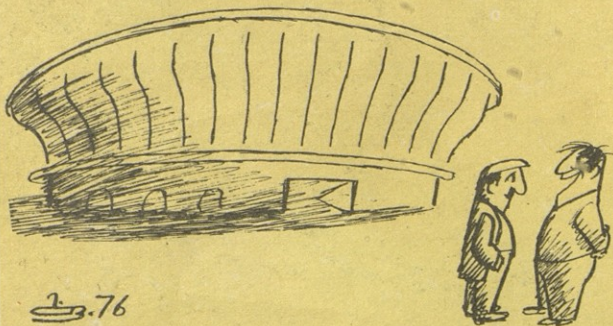
— თბილისური თუა, არ მინდა!
— რამ შეგაქულა, შე კაი კაცო, თბილისი?! აქ დაიბადე,
გაიზარდე, დაწინაურდი და აქაური არაფერი მოგწონს?!

ნუ მოსწავთ!

უსიტყვოდ

ბ. 76

— სხეთ ლაქაჲ სტალიონს ჩევიონოგა ნაგვი-
ლად მოუსდგომდა!

ფიცი მზახ, მაგრამ...

ბაბრადი შავი ზღვაა, ზღვასთან ცენტრალური საპროექტ-
ურნაო ბაზარია, ბაზარში კურორტპროექტის № 23 მ-
ლაზია. აქ ხორცი იყიდება. ხორცს ბევრი მუშტარი ჰყავს.
მუშტარს კი — გამყიდველ-მომტყუებელნი...

...25 აგვისტოს, 13 საათსა და 20 წუთზე, შუა ბაზარში,
დღისით-მზისით, ყახაბ — ი. მ. შილქის ოფლი ღვარად
ჩამოსდის შუბლიდან, ხორცს კრის და ჰყიდის... გამყიდველი
მიბრუნ მინასინანი კი არ მუშაობს, იქვე ტრიალებს. — მა-
ლაზიის გამგე ვინ არის? — მურმან ნაღარევიშვილი, ახლა
გავიდა და ამ წუთში დაბრუნდება! — იყო პასუხი. ბევრი
წუთი და რამდენიმე საათიც გავიდა, მაგრამ იგი ჩვენ არ
გვინახავს.

გაგრის ხორცოკომბინატის ნახევარფაბრიკატების საამქროს
მიერ გაცემული საქონლის ხორცის მიღების ზედნაღებია
№ 072218 წინ დაგვიდეს. მასში აღნიშნულია 24 აგვისტო.
მძღოლი-ექსპედიტორი ბ. სიჭინავა.

1. „ტაჭოვანი“ ჩისტა“ — 160 კგ — 2 მან. 65 კპპ.
2. „ბატლენანი“ — 1151 კგ — 1 მან. 70 კპპ.
3. „ბრუნინა“ — 100 კგ — 1 მან. 50 კპპ.
4. „სუზნაბო“ — 370 კგ — 0,83 კპპ.

სულ.. 1751 კგ.
საქონელი გზაში გაუსუქებით და 30 კგ მოუმატებია.
ესეც დიდი მიღწევაა თანამედროვე ტექნიკის პირობებშიც
კი, მაგრამ მთავარი მაინც ის არის, რომ კურორტპროექტის
№ 23 მლაზიაში დაუმუშავებელი ხორცი იყიდებოდა 1 კგ
2 მანეთად, ნაცვლად ზემოაღნიშნული დამუშავებული
ხორცისა.

— ჩვენ დამუშავებული და დაფასოებული ხორცი გვაგ-
ზავნეთ! — გვიპასუხა ბაბრის ხორცოკომბინატის ნახევარ-
ფაბრიკატების საამქროს უფროსმა უ. მოსიაშვილმა.

ფიცი გვწამს, მაგრამ...

სტუმარ-მასპინძელი

„ნიანგის“ ლოკატორი

თბილისში, ბოგდან ხმელნიცკის ქ. № 48-ა-ში,
კავშირგაბმულობის ავტობაზა. ავტობაზაში ავტომანქანები,
ჩვენ მძღოლები ვართ. ამ ავტომანქანებს რომ წერა-კითხვა
ან ლაპარაკი შეეძლოს, ქვეყანას აიკლებდნენ საჩივრებით
ავტობაზაში მისასვლელი გზის უფარგისობის გამო. 300-მეტ-
რიან ჩინში 400-მდე სხვადასხვა ზომის ორმოა. იქნებ, მოხ-
დეს სასწაული და თავისთავად შემცირდეს ორმოების რიცხ-
ვი, ან კიდევ ღმერთი გაუწყრეთ ამ საქმის მესვეურებს და
მთლიანად შეაკეთონ ავტობაზაში მისასვლელი გზა?

ფაზა-ხევისკრამიტიდან * * *
კუთხიდან გვატყობინებენ: ჩვენთან ცხენის ძალა ავტომანქან-
ის ცხენის ძალით არ განისაზღვრება, იგი მხოლოდ ცოცხ-
ალი, ოთხ ფეხზე მოსიარულე სწრაფი ტრანსპორტია და და-
საბამიდან ნალი სჭირდება, ნალი კი ყაირმა უნდა დაიჭიროს,
ყაირი კი სოფლის მალაზიებში არ იშოვება. ესეც ხომ იმპორ-
ტული ფეხსაცმელი არ არისო, იწერებთან ცხენთა პატრონე-
ბი. ამასაც ამბობენ: აქ იმპორტულ ფეხსაცმელს უფრო იშო-
ვით, ვიდრე ყაირს. გამოგვიგზავნეთ ყაირი და გამოგვზავ-
ნით იმპორტულ ფეხსაცმელსო.

ჩარბალში ავტობუსი ბევრი ამოდის, მაგრამ ყველას
აწერია: „პო ზაკაშუ“. ჩვენ კი უინვალამდე ფეხით დავი-
არებით. ხანდახან კი გამოჩნდება ავტობუსი, რომელიც დუშე-
თის გავლით თბილისში მიდის, მაგრამ იგი ჩვენთვის არა-
ხელსაყრელია: 14 კმ ზედმეტ გზას გვატარებს, თანაც ზედ-
მეტ დროს გვაკარგვინებს და აღნიშნული კილომეტრების
გავლასაც ბილეთის საფასურში ანგარიშობენ. იქნებ, მოხერხ-
დეს და დაინიშნოს მარშრუტი თბილისი — ჩარბალი, დუ-
შეთზე გავლის გარეშე? * * *

კოჯორი საკავშირო მნიშვნელობის ბავშვთა კურორტია.
თბილისიდან ამომავალი გზაც კარგია, მაგრამ შიგ კოჯორში
გავლა არ გინდა? როგორც კი ცენტრალური გზიდან ვად-
უხვებ, იქვე დარჩები. ავტომანქანით კი არა, ზოგ ადგილზე
ფეხითაც ვერ გავალ. აქ კეთილმოწყობა ძალზე იშვიათი
ხილია. ზაფხულში წყალი არ არის, ზამთარში კი წყალს მი-
აქვს ყველაფერი. პრობლემებით მომარაგება მოისუსტებს,
აქაოდა, ჰაერი იმდენად ნოყიერია, ისიც გეყოფათო.

ლენინგორელები ბევრჯერ ვეღარ ვრწყავთო, იყო-
თელებმა მდინარე ქსნის წყალი გადავიყვებტეს და ჩვენსკენ
ალარ უშვებნო. ვიცი რომ სარწყავი არხის შეკეთება დაიწყო,
შიგ წყალი აამღვრია და თევზიც დაიჭიროა... საინტერესოა.
ეს ქორია, თუ?..
პასუხს ლენინგორიდან ველით.

სოხუში მდინარე ბესლეთია, მასზე ბეწვის ხილია გად-
ებული. მდინარე აღიდება იცის, ბეწვის ხილმა კი — გაუჩი-
ნარება. გაღმა მე-13 საშუალო სკოლაა, გამოღმა — მიკრო-
რაიონი. საცხოვრებელ სახლებში მოსწავლეები, რა თქმა
უნდა, თავიანთ მშობლებთან ერთად ცხოვრობენ. ზოგს ერთი
შვილი ჰყავს, ზოგს ორი, სამი და ა. შ.

საინტერესოა ერთ მშობელს რამდენი ბავშვი შეუძლია
გაიყვანოს მდინარის იქით, როდესაც მდინარეზე ხილი არაა
და თანაც აღიღებულება?

მოისმინა შანი სინარულიძემ

ნახატი თემების ავტო-
რები: მ. აბაშიძე, ა. ალდე-
შვილი, გ. მებრევილი,
მამულაშვილი, გ. ფირცხა-
ლაშვილი.

სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბრუნაშვილი (მთ. რედ. მოვლამდე) ზ. კაციაშვილი, ზ. ლოლუა, გ. ლომიძე, ნ. მალაზიანი (მხატვ. რედ.),
გ. ნიშნაშვილი, გ. სინარულიძე (პ/მ. მდივანი), გ. ფირცხალაშვილი, თ. ჯალიძე. © საბრძოლო და იუმორის ურნაო „ნიანგი“.
© ტექნიკური რედაქციის ხელმძღვანელი მ. კუხალაშვილი, © თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42, © საბრძოლო კაბინის
გამომცემლობა, © ბალანცა სასაზღვრო და საზღვრო ტრანსპორტის განყოფილება 2/ქ1-76 წ. კალაშნიკის გზაზე 70 X 108/8
ფიზიკური ნაბიჯი ფურცელი 2. საბრძოლო ტაბაქი 1.7 © საბრძოლო კაბინის გამომცემლობის სტამბა,
თბილისი, ლენინის ქ. 14. © შიპი 3267. უშ 00911. ტირ. 136.000 © თბილისი, პრ. რუსთაველი № 42, სატირიკო-იუმორისტული ჟურ-
ნალ «ნიანგი». © Издательство ЦК КП Грузии. Издательство ЦК КП Грузии, Тбилиси, ул. Ленина № 14.
ტელეფონები: 99-76-69, 98-19-42, 98-10-78, 98-49-82. რედაქციამ შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდება.

მთავარი რედაქტორი
ზურაბ ბამბაშვილი

დემოკრატთა ყრილობამ მიიღო პროგრამა, რომლის საგარეო პოლიტიკურ ნაწილში ბევრია ანტისაბჭოური ცილისწამება. პროგრამაში ნათქვამია, რომ საბჭოთა კავშირი თითქოს „კვლავ სერიოზულ საფრთხეს უქმნიდეს მშვიდობას“. აქ აშკარად ჩანს „ცივი ომის“ რაინდების — სენატორ ჯექსონის, გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაში აშშ-ის ყოფილი წარმომადგენლების — მოინიჭენისა და რეაქციონერი პროფლიდერის მინის ხელწერა.

70-706
 № 766
 1571
 შემოვიდ 76

70-706
 ინდექსი 76137
 ბიბლიოთეკა

ნ.ბ. ზ. ლომიძისა